

Nyolcvankét sor az ajándékok könyvéből

Hálával tartozom a csodákért
és a hétköznapiak titokzatos zenéjéért,
a kézéért, amely elválasztotta
a világosságot a sötétségtől,
Poszeidón háromágú szigonyáért
és a saruját kötöző Hermész pálcájáért,
a Gachalá smaragd zöld színének összes árnyalatáért,
Lisszabon utcáinak melankóliájáért,
a kakasokért, mert a hajnalt köszörülik torkukban,
a Szent Péter-bazilika kilencvenöt olajlámpásáért,
Orpheusz múlhatatlan szerelméért,
aki az alvilágból visszatérve bánatában
Trákiába ment, hogy szótlan pásztorok között éljen,
a foszfor lángjáért, amit felfedezője hideg tűznek nevezett el,
az elíziumi mezők nyugalmáért,
a tükörért, mely a fal felé fordítva is képes önmaga
és a teremtés csodájában gyönyörködni,
a kék, sárga, zöld, piros esőért,
a csavargó Paracelsus utolsó, időskori utazásáért,
a borostyánkőbe zárt rovarok hosszú álmáért,
az elázott papírhajókért,
az éjszakai gladióluszokért, amelyek holdfényben
borulnak virágba,
a kedvesség nyelvéért és az emberi érintésért,
melynél nincsen gyógyítóbb,
Nicolaus Cusanus szívéért, amit halála után
a Szent Miklós-kórház kápolnájában emeltek oltárra,
a vibráló éjszakai neonfényekért,
amelyek visszatükröződnek a szemedből és a napsütötte sávért,
ahol meggyíze van a világosságnak,

a Nagy Medve csillagképért,
a metronómért, mert kattogásával a felejtés ritmusára emlékeztet,
Pelión hegyének részeges kentaurjaiért,
a paralelogramma párhuzamos oldalaiért
és a kör végtelen sokszögeiért,
a gránátalma színéért,
a menhirek függőleges nyugalmaért,
ahogyan most is őr állnak a világok határán,
a Fekete-tenger partjára száműzött Ovidius honvágyáért,
a napéjegyenlőségért,
a hajnalért, amikor Magyarországon
felzengett az első csalogány,
a tengerparton sétáló oroszlánokért
és a róluk álmodó öregember kitartásáért,
Teiresziasz utolsó pillantásáért és azért az asszonyért,
akit végezetül látott, mielőtt örökre megvakult,
a csengettyűkért, amiket havazás közben hallani,
1327 nagypénteki miséjéért Avignonban,
ahol Petrarca végre meglelte Laurát,
az ecetért, amivel a fiú szomját oltották a kereszten
és az anya könnycseppjeiért,
a dunántúli mandulafáért,
a kolibriért, melynek szíve percenként ezerszer dobban,
a bujdosó legcsöndesebb rodostói napjáért,
az óramutatók járásáért,
Giordano Bruno eretnek tanaiért, aki hitte,
hogy egyetlen lélek egyszerre két testben is formát ölthet,
a gyantáért, a csalánért és a kökényért,
a vaáli erdő rejtelseiért,
a francia enciklopédisták állhatatosságáért,
a Grand Canyonért és a Colorado folyóba
gázoló bölények csordáiért,
a kulcsokért, melyekkel mind tágasabb szobákba nyithatók be,
és az ablakokért, ahonnan színüket szüntelen
változtató, messzi tájakra láthatok,
a vimose-i fésű ősi rúnáiért,
a mezei nyúlért, amit Dürer mentett ki az árból,
a szarvasért, mert agancsai között hordta a Napot,
a délibábokért, melyeket mégsem követtem hiába,
Avilai Szent Teréz extázisáért, akinek szívét
egy szeráf az isteni szeretet tüzes lándzsájával döfte át,

a szavak erdejében halványan derengő jelekért,
melyek hívására naponta útra kelek,
a verbéna illatáért és a titánbuzogány szagáért,
Erik Satie néhány őszi hangjegyéért,
a vulkánért, melynek peremén ezüst lovak
száguldanak szikrázó patákkal
és a borzongásért, amit csak egy cseppkőbarlangban érezhetünk,
hálát adok ezekért a tüneményekért,
minden apró varázslatért, amiben eddig részem volt,
és az összes káprázatért, ami még vár rám,
a visszavonhatatlan kegyelemért.

Hajnali vendég

Kegyetlen angyal, az éjszaka áttetsző végén,
amikor az egyedüllét kék virágai kinyílnak
az elme tükörfolyosóján, és a Hold ikrás
fényében felderengenek a kések, melyekkel
a hóhér hamarosan felhasítja lesántult
lovaink forró szügyét, téged látlak, az élükön
lépdelve meglátogatsz, úgy hajolsz fölém,
ahogyan a tengerek takarják-óvják távolodó
földrészeinket, szempilláid, akár a mézbe mártott
ékszerek, a földre peregnek, és amint ott
állsz előttem csupaszon, hibátlan embertestben,
elengeded vergődő kezem, majd rám adod
mályvaszínú álarcod, hogy viseljem, amikor
az éjszaka követei a nyomodban betoppannak
szobámba, ám mielőtt továbbállnál, kósziklából
faragott gólem-óriás, szárnyaidba hegyes
kampók csapódnak, és kifeszítenek velük a falra,
hogy amíg mint egy új arcot, hordom ezt
a maszkot, emlékeztess rá, nem menekülhetek
előlük, kéretlen hajnali vendégek, kalapácsos
kezükben vértelen virágok és kurjongató szelek.

